

CONTUMACE

dciuncan@gmail.com

Pentru început, datele istorice. Codul de Procedură Penală al României (Codice de Procedură Criminală) din 11 noiembrie 1919, publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 0 din 11 noiembrie 1919 prevede în Secțiunea VIII Procedura judecării contumacilor. Acest Cod a fost promulgat la 2 decembrie 1864, și a intrat în vigoare la 30 aprilie 1865. modificat prin legile din 9 aprilie 1867, 16 Iulie 1868, 17 Aprilie 1875, 12 februarie 1877, 15 martie 1902, prin așa numita "Lege asupra libertății individuale", prin "Legea judecătorilor de ocoale" din 30 decembrie 1907, prin "Legea organizării judecătorești" din 24 martie 1909, prin "Legea flagrantelor delikte" (Micul parchet) din 13 Aprilie 1913 și prin Decretele-Legi din 10 iulie și 19 august 1919.

Astfel, procedura anterioară judecării prevede că atunci când după decizia Camerei de acuzare acuzatul dispărut nu se constituie prizonier în 10 zile de la notificarea acelei deciziuni, făcută la domiciliul său, sau evadează după ce s-a constituit prizonier sau a fost arestat, președintele dă o ordonanță ca acuzatul să se prezinte în termen de 10 zile, sub sancțiunea de a fi declarat contumace și judecat în lipsă.

Ordonanța conține arătarea faptului comis, și mandatul de arestare dacă s-a emis.

Ordonanța se afișează la ușa ultimului domiciliu sau reședință, și la ușa sălii Curții cu jurați.

Dacă ultimul domiciliu sau reședință nu i se cunosc, sau dacă acuzatul este plecat din țară, afișarea se face numai la ușa sălii Curții cu Jurați și se publică în extras într-unul din cele mai răspândite ziare din localitate sau din Capitală.

Dispozițiile din acest articol sunt prevăzute sub sancțiune de nulitate (art. 426).

Dacă este stabilit că acuzatul nu se găsește în țară, și că această absență nu provine din cauza faptului pentru care este dat în judecată, sau când i-ar fi absolut imposibil să se prezinte în termenul prevăzut de ordonanță, Curtea la cerere poate acorda un alt termen.

Termenul poate fi prelungit, dacă se dovedește că motivul împiedecării sale de a se prezenta nu a încetat.

Cererea de amânare sau de prelungire se poate face de un împuternicit al acuzatului, sau de membrii familiei până la al 4-lea grad.

Procedura de mai sus se aplică și acelor care, aflându-se în libertate provizorie, nu se înfățișează la judecată și nici nu au putut fi arestați conform dispozițiilor din art. 383.

Procedura de judecată prevede că dacă acuzatul nu a răspuns la termenul fixat prin ordonanță și nici nu i s-a prelungit acest termen, conform art. 427, Curtea, după 10 zile de la afișarea și publicarea ordonanței, procedează la judecarea în lipsă a acuzatului.

Dacă Curtea constată că nu au fost îndeplinite formalitățile prevăzute de art. 426, anulează actele neregulat îndeplinite și ordonă reînceperea acestor formalități de la cel dintâi act neregulat.

Acuzatul nu poate fi apărat de niciun avocat. Curtea decide pe baza verdictului, dat numai în urma concluziilor Ministerului public și ale părții civile. Juriul poate acorda circumstanțe ușurătoare.

Decizia dată în contumacie nu poate fi atacată cu recurs decât de Ministerul public și partea civilă (Art. 429).

În termen de 8 zile după darea deciziei de condamnare, un extras al deciziei se publică din oficiu, în Monitorul Oficial, la ușa celui din urmă domiciliu sau reședință a condamnatului, la ușa primăriei comunei unde s-a comis crima, precum și în sala Curții cu Jurați. Un extras identic se trimite și tribunalului în a cărui circumscripție se află averea condamnatului, pentru a se lua măsurile legale.

Efectele legale ale executării deciziei în contumacie, încep de la data procesului verbal care constată afișarea.

Curtea poate ordona la cerere, ca actele și lucrările depuse la grefă să fie restituite acelor cărora le aparțin sau care sunt în drept să le primească, cu obligațiunea de a le înfățișa când li se vor cere, făcându-se proces verbal. În locul actelor eliberate se lasă copii certificate.

În caz când nimeni nu le cere, grefierul Curții încheie proces verbal despre aceasta, constatând starea lor materială.

Procedura judecării în caz de prindere sau prezentare a acuzatului prevede că dacă cel condamnat în contumacie se prezintă de bună voie, sau dacă este arestat, decizia dată în contra lui și procedurile urmate, începând de la ordonanța prevăzută în art. 426, se consideră ca neavenite și se procedează la judecare.

Decizia Camerei de acuzare și actele anterioare își păstrează toate efectele.

Condamnatul în contumacie a cărui pedeapsă s-a prescris, nu mai poate cere judecarea (art. 435).

Contumacele **nu poate fi supus la o pedeapsă mai mare** decât cea dată prin decizia pronunțată în contumacie.

Contumacele **achitat, se condamnă la plata cheltuielilor** ocazionate prin **lipsa** sa.

Dacă la judecată contumacele nu se prezintă, cererea se anulează, iar decizia în contumacie rămâne definitivă.

Ulterior, Codul de Procedură Penală Carol al II-lea din 17 martie 1936, publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 66 din 19 martie 1936, reglementa în
Titlul IV
Despre Câteva Proceduri Particulare, Capitolul II, Despre contumaci .

Când, în urma unei deciziuni de punere sub acuzațiune, acuzatul nu se va fi putut prinde sau nu se va înfățișa la judecată, în termen de zece zile după notificarea făcută la domiciliul său, sau când, după ce s-a înfățișat ori s-a prins, se va fi făcut nevăzut, președintele Curții juraților, sau în lipsa lui, judecătorul care îi ține locul, va da o ordonanță în care se va cuprinde: că acuzatul e dator să se înfățișeze într-un alt termen de zece zile de la ziua publicării acelei ordonanțe, iar de nu, că va fi declarat rebel legii; că va fi suspens din exercițiul drepturilor cetățenești; că averea sa va fi sechestrată în cursul instrucțiunii contumaciei; că orice acțiune către judecători îi va fi oprită în curgerea aceluiași timp; că se va proceda în contra lui, și că oricine este dator să arate locul unde se află.

Acea ordonanță va face încă mențiune despre crima și despre ordonanța pentru punerea la popreală a acuzatului (art. 470).

După zece zile de la publicare, se va proceda la judecata contumacelui.

Nici un avocat nu se va putea înfățișa spre a apăra pe acuzatul contumace.

Dacă acuzatul se va fi aflând afară din România, sau în absolută neputință de a veni, rudele sau amicii săi vor putea să arate împiedicarea în care se află de a veni și să susțină legitimitatea ei.

Dacă instrucțiunea contumaciei nu este conform regulilor mai sus arătate, Curtea o va declara nulă și va ordona să se reînceapă din nou de la cel mai vechi act nelegal.

Dacă instrucțiunea este regulată, Curtea va pronunța asupra acuzatului și va decide și asupra desdăunării reclamantului.

Toate acestea însă se vor face fără asistența sau intervenirea juraților.

Dacă contumacele este condamnat, averea sa va fi, din ziua executării deciziei, considerată și administrată ca averea de absent. Atât despre dânsa, cât și de a sa administrare, se va da seamă cui se va cuveni, după ce condamnarea va fi devenit irevocabilă prin expirarea termenului de purgare a contumaciei.

Recursul de casație în contra deciziei date în contumacia nu va fi deschis decât ministerului public și părții civile, în ceea ce se atinge de interesul ei.

Dacă acuzatul se dă prins, ori dacă se va aresta mai înainte de stingerea pedepsei prin prescripție, deciziunea dată în contumacie și procedurile făcute în contra lui, începând de la ordonanța de închisoare sau de reînfațșare, vor fi de sine nimicite și se va proceda în privința lui după formele ordinare.

În materie de delict politic sau de presă, Curtea va judeca totdeauna, fără asistența juraților, pe delicvenții în lipsă, de nu se vor înfațșura după chemarea ce, conform cu legea, li se va face.

Condamnatul în lipsă va putea face opozițiune în termen de cincisprezece zile nelibere, osebit de câte o zi pentru fiecare distanță de doi miriametri, socotite din ziua primirii copiei deciziei, în persoană sau la domiciliul său.

În caz când condamnatul nu se va găsi și nu va avea nici domiciliu, nici reședință cunoscută, termenul de opoziție se va socoti din ziua publicării sentinței prin foaia oficială.

Neprezentarea condamnatului pentru a susține opozițiunea va face a rămâne definitivă deciziunea dată în lipsă.

Efectele contumaciei în materie de crime, prevăzute la art. 470 și următoarele, nu sunt aplicabile condamnatului în lipsă, în materie de delict de presă (Art. 483. A se vedea și I. Ionescu-Dolj, *Curs de procedură penală română*, 1937, pp. 422 *sqq*).

Codul de Procedură Penală Carol al II-lea din 17 martie 1936, publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 66 din 19 martie 1936 a fost abrogat prin Legea nr. 31/1968 la data de 13 noiembrie 1968), dar procedura contumaciei fusese eliminată mai demult.

Codul de Procedură Penală al Republicii Populare Române din 13 februarie 1948, publicat în Broșura (BRO) nr. 0 din 01/12/1960 constatase deja înlăturarea procedurii. Art. 342-378 (Secțiunea IV Procedura judecării contumacelor) au fost abrogate prin Decretul nr. 132, publicat în B. Of. nr. 31 din 19 iunie 1952.

Revenind la zilele noastre, amintim Legea nr. 80 din 9 mai 1997 pentru ratificarea Convenției europene de extrădare, încheiată la Paris la 13 decembrie 1957, și a protocoalelor sale adiționale, încheiate la Strasbourg la 15 octombrie 1975 și la 17 martie 1978, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 14 mai 1997.

Parlamentul României a ratificat Convenția europeană de extrădare, încheiată la Paris la 13 decembrie 1957, **Protocolul adițional** la Convenția europeană de extrădare, încheiat la Strasbourg la 15 octombrie 1975, precum și al doilea Protocol adițional la Convenția europeană de extrădare, încheiat la Strasbourg la 17 martie 1978.

Guvernele semnatare, membre ale Consiliului Europei, considerând că scopul Consiliului Europei este de a înfăptui o uniune mai strânsă între membrii săi, considerând că acest obiectiv poate fi atins prin încheierea de acorduri sau prin adoptarea unei acțiuni comune în domeniul juridic, încredințate că acceptarea unor reguli uniforme în materie de extrădare este de natură a face să progreseze această operă de unificare, au convenit următoarele:

Părțile contractante se angajează să-și predea reciproc, potrivit regulilor și sub condiții determinate prin articolele următoare, persoanele care sunt urmărite pentru o infracțiune sau căutate în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță de către autoritățile judiciare ale părții solicitante.

Vor da loc la extrădare faptele pedepsite de legile părții solicitante și ale părții solicitate cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate de cel puțin un an sau cu o pedeapsă mai severă. Când pe teritoriul părții solicitante a intervenit o condamnare la o pedeapsă ori când s-a aplicat o măsură de siguranță, sancțiunea pronunțată va trebui să fie de o durată de cel puțin 4 luni.

Dacă cererea de extrădare vizează mai multe fapte distincte, pedepsite fiecare de legea părții solicitante și a părții solicitate cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate, dar dintre care unele nu îndeplinesc condiția privind durata pedepsei, partea contractantă solicitată va avea facultatea să acorde extrădarea și pentru acestea din urmă.

Orice parte contractantă, a cărei legislație nu autorizează extrădarea pentru anumite infracțiuni exceptate, va putea, în ceea ce o privește, să excludă aceste infracțiuni din câmpul de aplicare a convenției.

Orice parte contractantă, care dorește să se prevaleze de facultatea prevăzută de convenție, va notifica secretarului general al Consiliului Europei, o dată cu depunerea instrumentului său de ratificare sau de aderare, fie o listă a infracțiunilor pentru care extrădarea este autorizată, fie o listă a infracțiunilor pentru care extrădarea este exclusă, cu indicarea dispozițiilor legale care autorizează sau exclud extrădarea. Secretarul general al Consiliului Europei va comunica aceste liste celorlalți semnatori.

Dacă, ulterior, alte infracțiuni vor fi fost excluse de la extrădare prin legislația unei părți contractante, aceasta va notifica o atare excludere secretarului general al Consiliului Europei, care va informa despre aceasta pe ceilalți semnatori. Această notificare nu va produce efect decât la expirarea unui termen de 3 luni socotit de la data primirii ei de către secretarul general.

Oricare parte contractantă va putea oricând supune aplicării prezentei convenții infracțiuni care au fost excluse de la aceasta. Ea va notifica aceste modificări secretarului general al Consiliului Europei, care le va comunica celorlalți semnatori.

Oricare parte contractantă va putea aplica regula reciprocității în ceea ce privește infracțiunile excluse din câmpul de aplicare a convenției.

Extrădarea nu se va acorda, dacă infracțiunea pentru care este cerută este considerată de partea solicitată ca **infracțiune politică** sau ca faptă conexasă unei asemenea infracțiuni.

Aceeași regulă se va aplica, dacă partea solicitată are motive temeinice de a crede că cererea de extrădare motivată printr-o infracțiune de drept comun a fost prezentată în vederea urmăririi sau pedepsirii unei persoane pentru considerente de rasă, de religie, de naționalitate sau de opinii politice ori că situația acestei persoane riscă să fie agravată pentru unul sau altul dintre aceste motive.

În aplicarea convenției, atentatul la viața unui șef de stat sau a unui membru al familiei sale nu va fi considerat ca infracțiune politică.

Aplicarea normelor de mai sus nu va afecta obligațiile pe care părțile le vor fi asumat sau le vor asuma potrivit oricărei alte convenții internaționale cu caracter multilateral.

Extrădarea motivată de **infrațiuni militare** care nu constituie infrațiuni de drept comun este exclusă din câmpul de aplicare a prezentei convenții.

În materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar, extrădarea se va acorda numai dacă s-a hotărât astfel între părțile contractante pentru fiecare infrațiune sau categorie de infrațiuni.

Orice parte contractantă are dreptul să refuze extrădarea resortisanților săi.

Fiecare parte contractantă va putea, printr-o declarație făcută o dată cu semnarea sau cu depunerea instrumentului său de ratificare sau de aderare, să definească, în ceea ce o privește, termenul de resortisant.

Calitatea de resortisant se va aprecia la data hotărârii asupra extrădării. Totuși, dacă această calitate nu este recunoscută decât între data hotărârii și data avută în vedere pentru predare, partea solicitată va putea, de asemenea, să se prevaleze de dispoziția al. a) al prezentului paragraf.

Dacă partea solicitată nu-și extrădează propriul resortisant, ea va trebui, la cererea părții solicitante, să supună cauza autorităților competente, astfel încât să se poată exercita urmăriri judiciare, dacă este cazul. În acest scop, dosarele, informațiile și obiectele privind infrațiunea se vor transmite gratuit. Partea solicitantă va fi informată despre rezultatul cererii sale.

Partea solicitată va putea refuza să extrădeze persoana reclamată pentru o infrațiune care, potrivit legislației sale, a fost săvârșită în totul sau în parte pe teritoriul său ori într-un loc asimilat teritoriului său.

Când infrațiunea, motivând cererea de extrădare, a fost comisă în afara teritoriului părții solicitante, extrădarea nu va putea fi refuzată decât dacă legislația părții solicitate nu autorizează urmărirea unei infrațiuni de același fel, săvârșită în afara teritoriului său ori nu autorizează extrădarea pentru infrațiunea formând obiectul cererii (Convenția europeană de extrădare din 13 decembrie 1957, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 14 mai 1997)

Cu titlul de exemplu, mai amintim Legea nr. 111 din 15 mai 2008, pentru ratificarea Tratatului de extrădare dintre România și Statele Unite ale Americii, semnat la București la 10 septembrie

2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 21 mai 2008, Legea nr. 259 din 16 iunie 2004 pentru ratificarea Tratatului de extrădare dintre România și Republica Federativă a Braziliei, semnat la Brasilia la 12 august 2003 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 613 din 07 iulie 2004, Decretul nr. 597 din 27 iunie 2002, privind promulgarea Legii pentru ratificarea Convenției dintre România și Republica Arabă Egipt privind asistența judiciară în materie penală, transferul condamnaților și extrădarea, semnată la Cairo la 28 iunie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 17 iulie 2002, Legea nr. 118 din 05 iunie 1998 pentru ratificarea Tratatului dintre România și Republica Populară Chineză privind extrădarea , semnat la București la 1 iulie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 17 iunie 1998 sau Convenția dintre Republica Socialista Romania si Regatul Belgiei privind extrădarea si asistenta judiciara in materie penala, semnata la București la 14 octombrie 1976 , cu Protocol adițional din 26 martie 1982, Publicat in Buletinul Oficial nr. 106 din 27 decembrie 1983. Mai amintim de Decretul nr. 78 din 23 iulie 1975 privind ratificarea Convenției dintre Republica Socialistă România și Republica Franceză privind asistența judiciară în materie penală și extrădarea, semnată la Paris la 5 noiembrie 1974, Publicat in Buletinul Oficial nr. 80 din 23 iulie 1975.

Dar ceea ce ne interesează pe noi apare abia în **Protocolul adițional la Convenția europeană de extrădare din 17 martie 1978**, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 14 mai 1997. Statele membre ale Consiliului Europei, semnatare ale prezentului protocol, dornice să înlesnească aplicarea, în materie de infracțiuni fiscale, a Convenției europene de extrădare, deschisă spre semnare la Paris la 13 decembrie 1957, denumită în continuare convenție; considerând, de asemenea, că este oportună completarea convenției în anumite alte privințe, au convenit , printre altele, după cum urmează:

Judecarea în lipsă. Când o parte contractantă cere unei alte părți contractante extrădarea unei persoane în vederea executării unei pedepse sau măsuri de siguranță pronunțate printr-o hotărâre dată în lipsă împotriva sa, partea solicitată poate refuza extrădarea în acest scop, dacă, după părerea sa, procedura de judecată nu a satisfăcut minimul de drepturi de apărare recunoscute oricărei

persoane învinuite de o infracțiune. **Totuși extrădarea se va acorda, dacă partea solicitantă dă asigurări apreciate ca suficiente spre a garanta persoanei a cărei extrădare este cerută dreptul la o nouă procedură de judecată care să-i salvgardeze drepturile la apărare. Această hotărâre îndreptățește partea solicitantă fie să execute judecata în cauză, dacă cel condamnat nu se împotrivese, fie să urmărească pe extrădat în caz contrar.**

Când partea solicitată comunică persoanei a cărei extrădare este cerută hotărârea dată în lipsă împotriva sa, partea solicitantă nu va considera această comunicare ca o notificare atrăgând efecte față de procedura penală în acest stat.

Cu alte cuvinte trebuie să existe în dreptul intern asigurări apreciate ca suficiente spre a garanta persoanei a cărei extrădare este cerută **dreptul la o nouă procedură de judecată** , iar această procedură **să-i salvgardeze drepturile la apărare.**

Adaptându-se legislației europene (vezi expunerea de motive și avizul Consiliului Legislativ la Legea nr. 281/2003 aflată la adresa *www. cdep. ro*), parlamentul a adoptat Legea nr. 281 din 24 iunie 2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 01 iulie 2003, introducând procedura de rejudecare a celor judecați în lipsă în caz de extrădare .

Astfel, potrivit art. 522¹, cazul în care se cere extrădarea unei persoane judecate și condamnate în lipsă, cauza va putea fi rejudecată de către instanța care a judecat în primă instanță, la cererea condamnatului. Dispozițiile art. 405-408 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător. Art. 522¹ a fost introdus prin art. I pct. 221 din Legea nr. 281/2003.

Codul de Procedură Penală al României din 1 iulie 2010, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, adoptat prin Legea nr. 135 din 1 iulie 2010 privind Codul de procedură penală , publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010 a menținut procedura astfel :

Persoana condamnată definitiv care a fost **judecată în lipsă** poate solicita redeschiderea procesului penal în termen de 6 luni din ziua în care a luat cunoștință că s-a desfășurat un proces penal împotriva sa.

Este considerat persoană judecată în lipsă inculpatul care:

- a) nu a avut cunoștință de proces;
- b) deși a avut cunoștință de proces în orice mod, a lipsit în mod justificat de la judecarea cauzei și nu a putut încunoștința instanța.

Procesul penal în care o persoană judecată în lipsă a fost condamnată se poate redeschide și în cazul în care a **un stat străin a dispus extrădarea** sau predarea condamnatului în baza **mandatului european de arestare** și condamnatul formulat cerere de redeschidere a procesului în termen de 6 luni de la predarea sa către autoritățile române.

Procesul penal nu poate fi redeschis în cazul în care persoana condamnată a solicitat să fie judecată în lipsă. (Secțiunea a 3-a , Redeschiderea procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate. Redeschiderea procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate , Art. 466)

Cererea de redeschidere a procesului penal poate fi formulată de către persoana judecată în lipsă și se adresează instanței care a judecat cauza în lipsă, fie în primă instanță, **fie în apel**.

Când persoana judecată în lipsă este privată de libertate, cererea poate fi depusă la administrația locului de deținere, care o va trimite de îndată instanței competente.

Cererea se formulează în scris și trebuie motivată cu privire la îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 466.

Cererea poate fi însoțită de copii de pe înscrisurile de care persoana judecată în lipsă înțelege a se folosi în proces, certificate pentru conformitate cu originalul. Când înscrisurile sunt redactate într-o limbă străină, ele vor fi însoțite de traducere.

În cazul în care cererea nu îndeplinește condițiile arătate mai sus, instanța pune în vedere celui ce a formulat cererea să o completeze până la primul termen de judecată sau, după caz, într-un termen scurt, stabilit de instanță.

La primirea cererii de redeschidere a procesului penal, președintele instanței fixează un termen pentru examinarea admisibilității în principiu, dispunând atașarea dosarului cauzei, precum și citarea părților interesate.

Când persoana care a solicitat redeschiderea procesului penal este privată de libertate, chiar într-o altă cauză, președintele dispune încunoștințarea acesteia despre termen și ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu.

Persoana privată de libertate este adusă la judecată.

Instanța, ascultând concluziile procurorului și ale părților, examinează dacă:

a) cererea a fost formulată în termen și de către o persoană dintre cele prevăzute la art. 466;

b) au fost invocate temeuri legale pentru redeschiderea procesului penal;

c) motivele în baza cărora este formulată cererea nu au fost prezentate într-o cerere anterioară de redeschidere a procesului penal, care a fost judecată definitiv.

De asemenea, instanța supune dezbaterii necesitatea luării față de persoana care a formulat cererea de redeschidere a vreuneia dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 al. (4) lit. b) - e), în cazul admiterii în principiu a cererii.

Dacă instanța constată îndeplinirea condițiilor prevăzute la al. (1), dispune prin încheiere admiterea în principiu a cererii de redeschidere a procesului penal.

Dacă instanța constată neîndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 466, dispune prin sentință respingerea cererii de redeschidere a procesului penal.

Încheierea prin care este admisă în principiu cererea de redeschidere a procesului penal poate fi atacată odată cu fondul.

Hotărârea prin care este respinsă cererea de redeschidere a procesului penal **este supusă aceleiași căi de atac ca și hotărârea pronunțată în lipsa persoanei condamnate.**

Admiterea în principiu a cererii de redeschidere a procesului penal atrage desființarea de drept a hotărârii pronunțate în lipsa persoanei condamnate.

Instanța redeschide procesul penal prin extindere și cu privire la părțile care nu au formulat cerere, putând hotărî și în privința lor, fără să le poată crea acestora o situație mai grea.

Odată cu admiterea în principiu a cererii de redeschidere a procesului penal, instanța, din oficiu sau la cererea procurorului, poate dispune luarea față de inculpat a uneia dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 al. (4) lit. b) - e). Dispozițiile titlului V al părții generale se aplică în mod corespunzător.

Rejudecarea cauzei se face potrivit **regulilor de procedură aplicabile etapei procesuale pentru care s-a dispus redeschiderea procesului penal.**

Analizând noile texte, nu înțelegem de ce nu a fost reglementată o procedură generală. În lumina Protocolului adițional , care totuși formulează niște principii, nu putem limita dreptul persoanei condamnate **definitiv** la 6 luni

Dreptul la rejudecare trebuie să aparțină oricărei persoane chiar dacă a avut sau nu cunoștință de proces, chiar dacă a lipsit în orice mod (justificat sau nu), chiar fără a se face dovada că nu a putut încunoștința instanța.

Procesul penal în care o persoană judecată în lipsă a fost **extrădată** nu ar trebui limitată doar la spațiul european și doar în prezența unui **mandat de arestare** .

În jurisprudență s-a statuat că dispozițiile art. 522¹ C. pr. pen. **nu ar avea un caracter imperativ, lăsând la îndemâna instanței să aprecieze dacă se impune reluarea judecării.**

Prin Decizia nr. 4713 din 2 august 2006 (Dosar nr. 2131/36/2006), aflată pe *www. scj. ro*, Înalta Curte a constatat că recursul declarat de condamnat apare ca nefondat și îl respinge ca atare în temeiul art. 385¹⁵ pct. 1 lit. b) C. pr. pen.

Astfel, prin sentința penală nr. 53/ P din 4 iulie 2006 pronunțată de Curtea de Apel Constanța, secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, în dosar nr. 2131/36/2006 (nr. vechi: 451/P/2006), s-a respins, ca nefondată, cererea de rejudicare formulată de condamnatul C.F., extrădat din Italia, cerere întemeiată pe dispozițiile art. 522¹ C. pr. pen.

S-a constatat că, prin sentința penală nr. 275 din 14 decembrie 2004, Tribunalul Tulcea l-a condamnat pe inculpatul C.F., la pedeapsa de 7 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 26 C. pen., raportat la art. 211 al. (2) lit. b) și c) și al. (2¹) lit. a), cu aplicarea art. 75 lit. c) C. pr. pen.

S-a reținut că, la data de 11 ianuarie 2004, aflându-se pe peronul gării C.F.R. Tulcea, în baza unei înțelegeri prealabile inculpații B.O.N. și E.I.B., pe timp de noapte, prin amenințare și lovire, împreună și cu alți făptuitori minori au sustras de la două părți vătămate diferite sume în lei și valută, precum și o geacă din fâș, în timp ce inculpații C.F. și N.V. asigurau paza locului faptei.

Sentința a rămas definitivă pentru inculpatul C.F., la data de 31 ianuarie 2005, prin neapelare, întrucât acesta a fugit în Italia, deși cunoștea că este urmărit penal și urma să fie trimis în judecată.

În raport de această împrejurare, prima instanță a apreciat că inculpatul, în mod intenționat s-a sustras de la judecată, fugind în străinătate și avându-se în vedere că potrivit art. 522¹ C. pr. pen., rejudicarea cauzei este lăsată de legiuitor la latitudinea instanței, a respins ca nefondată cererea.

Împotriva sentinței penale a Curții de Apel Constanța a declarat recurs condamnatul C.F., care a solicitat casarea hotărârilor pronunțate în lipsa sa și trimiterea cauzei la instanța de fond în vederea rejudicării.

Recursul nu este întemeiat.

Prima instanță, sesizată cu cererea condamnatului, a apreciat în mod corect că nu se impune rejudicarea cauzei, întrucât condamnatul avea cunoștință de

procesul penal, aflat în faza urmăririi penale, pornit împotriva sa și a dat declarații în cauză, după care s-a sustras de la judecată, părăsind țara.

Ca atare, a avut posibilitatea să-și exercite dreptul la apărare și a fost reprezentat pe tot parcursul procesului penal de un apărător desemnat din oficiu, însă a înțeles să nu participe la judecată.

Așa fiind, și având în vedere că dispozițiile art. 522¹ C. pr. pen., **nu au un caracter imperativ, lăsând la îndemâna instanței să aprecieze dacă se impune reluarea judecării**, Înalta Curte constată, că recursul declarat de condamnat apare ca nefondat și îl va respinge ca atare în temeiul art. 385¹⁵ pct. 1 lit. b) C. pr. pen.

Înalta Curte de Casație și Justiție, secția penală a statuat în mod constant că **prevederile art. 522¹ C. pr. pen. nu sunt aplicabile în cazul în care persoana condamnată a fost prezentă la judecata în primă instanță și, la primele termene, la judecata în apel, chiar dacă a lipsit la termenele ulterioare de judecată în apel și la toate termenele de judecată în recurs, întrucât a fost arestată în străinătate**. Într-un astfel de caz, dreptul la apărare al persoanei condamnate este asigurat, dacă aceasta a fost asistată sau, după caz, reprezentată prin apărător pe parcursul întregului proces penal (ICCJ, Secția penală, decizia nr. 2517 din 9 mai 2007).

Astfel, prin sentința nr. 557/D din 2 noiembrie 2006, Tribunalul Bacău, Secția penală, a respins ca nefondată cererea formulată de condamnatul D.S. privind rejudecarea după extrădarea de către autoritățile judiciare germane, în temeiul art. 522¹ C. pr. pen., a cauzei penale ce a format obiectul dosarului nr. 6355/2001 al Tribunalului Bacău în care i-a fost aplicată în mod definitiv pedeapsa de 12 ani închisoare.

Instanța a reținut că petiționarul condamnat a invocat în cerere dispozițiile art. 522¹ C. pr. pen., care statuează că „în cazul în care se cere extrădarea unei persoane judecate și condamnate în lipsă, cauza va putea fi rejudecată de către instanța care a judecat în primă instanță, la cererea condamnatului.”

Sintagma „judecate și condamnate în lipsă” se referă exclusiv la persoanele care au lipsit atât la toate termenele de judecată, cât și la pronunțare, pe întreaga durată a procedurii penale în fața instanțelor judecătorești (judecata în primă instanță, în apel și în recurs).

Din verificarea dosarului nr. 6355/2001 al Tribunalului Bacău s-a constatat că situația petiționarului-condamnat excede câmpului de aplicare a

dispozițiilor art. 522¹ C. pr. pen., întrucât acesta a fost prezent personal la judecata în primă instanță și în apel, după cum urmează:

Inculpatul D.S. a fost prezent pe tot parcursul cercetării judecătorești în primă instanță - cu excepția unui singur termen - asistat de apărător ales, și a fost prezent la pronunțarea sentinței, luând cunoștință de pedeapsa de 12 ani închisoare aplicată pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii de înșelăciune în convenții cu consecințe deosebit de grave.

Inculpatul a declarat apel în cauză, fiind prezent în fața instanței de control judiciar la primele termene, asistat de apărător ales, după care a plecat din proprie inițiativă în Germania, țară pe teritoriul căreia a comis fapte penale. Apelul a fost soluționat în lipsă - susținut oral prin apărătorul ales, fiind respins ca nefondat prin decizia nr. 446 din 19 decembrie 2002 a Curții de Apel Bacău, Secția penală.

Recursul declarat în termen în numele inculpatului de apărătorul ales în apel a fost susținut oral în fața instanței supreme în lipsa inculpatului de alți doi apărători aleși, fiind respins ca nefondat prin decizia nr. 1889 din 18 martie 2005 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală.

Procedura în recurs a cuprins o perioadă de 2 ani, respectiv 7 martie 2003 - 18 martie 2005, întrucât din verificările întreprinse de instanța supremă pe relația Biroul Național Interpol România - Interpol Wiesbaden din Germania s-a stabilit că inculpatul se afla în detenție cu începere de la 10 octombrie 2002 în închisoarea judiciară Oldenburg. Instanța română a formulat cerere de acordare a asistenței juridice, în baza Convenției Europene de Asistență Juridică în materie penală - Strasbourg 1959, privind înmânarea către inculpat a citațiilor în dosarul de recurs nr. 861/2003 pentru termenele de judecată din 10 septembrie 2004 și 18 martie 2005 la închisoarea judiciară Oldenburg. Ca răspuns la cererea amintită prin comunicarea Ministerului de Justiție al Landului Niedersachsen s-a atras atenția că inculpatul este arestat în Germania și din acest motiv participarea sa la dezbateri se poate asigura numai prin procedura extrădării. Scrisoarea expediată de apărătorul din Germania al inculpatului către omologul acestuia din România - în faza de recurs - a comunicat faptul că inculpatul a fost condamnat în Germania, avansându-se data probabilă a întoarcerii în România pentru 29 iulie 2005. Ca atare, instanța supremă a procedat la judecarea recursului.

Apelul declarat în cauză de petiționarul condamnat, cu motivarea că în procedura penală ce a format obiectul dosarului nr. 6355/2001 a fost judecat și condamnat în lipsă la pedeapsa de 12 ani închisoare, fiindu-i încălcat dreptul de

a fi prezent în propriul proces, a fost respins ca nefondat prin decizia nr. 34 din 13 februarie 2007 a Curții de Apel Bacău, Secția penală.

Recursul declarat de petiționarul condamnat, prin care a reiterat motivele de nelegalitate din apel, este nefondat.

Soluția privind respingerea cererii de rejudecare a cauzei ce a format obiectul dosarului nr. 6355/2001 al Tribunalului Bacău este legală și temeinică.

În conformitate cu dispozițiile art. 522¹ C. pr. pen., a căror aplicare este solicitată de petiționarul condamnat, rejudecarea după extrădare, la cererea condamnatului, are loc numai în cazul persoanelor judecate și condamnate în lipsă.

Pentru a fi respectată voința legiuitorului, interpretarea corectă din punct de vedere gramatical și sistematic a sintagmei amintite nu poate fi decât aceea ce include în sfera de aplicare exclusiv pe inculpații condamnați ce au lipsit pe întreaga durată a procedurii de judecată până la rămânerea definitivă a hotărârii (atât la judecata și pronunțarea în primă instanță, cât și la judecata în apel și recurs, în măsura în care au fost exercitate în cauză aceste căi ordinare de atac).

Din examinarea lucrărilor dosarului nr. 6355/2001 al Tribunalului Bacău se constată, astfel cum în mod corect au reținut și instanțele anterioare, că inculpatul D.S. a fost prezent pe tot parcursul cercetării judecătorești în primă instanță, asistat de apărător ales, inclusiv la pronunțare.

Inculpatul a luat cunoștință de condamnare și a declarat apel, fiind prezent personal în fața instanței de control judiciar la primele termene de judecată, ocazie cu care a luat termen în cunoștință pentru celelalte amânări ulterioare până la soluționarea cauzei, în conformitate cu dispozițiile art. 291 al. (3) C. pr. pen. Lipsa ulterioară a acestuia din motive particulare nu a împiedicat soluționarea în condiții legale a apelului, prin reprezentarea sa de apărător ales.

La judecarea recursului în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție inculpatul a lipsit, fiind arestat în Germania din motive imputabile acestuia, astfel încât s-a dispus citarea sa la locul de deținere în străinătate, soluționarea căii de atac având loc numai după ce s-a constatat imposibilitatea aducerii sale în România, în prezența apărătorilor aleși.

Ca atare, dreptul la apărare al inculpatului a fost asigurat în cauză prin audierea și prezența sa nemijlocită în cursul urmăririi penale, în faza de judecată în primă instanță, precum și parțial în cadrul judecării în apel și, în permanență, prin apărători aleși, pe parcursul întregii proceduri penale până la definitivarea acesteia, fiindu-i inaplicabile dispozițiile art. 522¹ C. pr. pen.

Luând în calcul faptul că dreptul inculpatului de a fi prezent la judecată este recunoscut în Pactul internațional relativ la drepturile civile și politice și că art. 6 paragraf 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale recunoaște celui acuzat „dreptul de a se apăra el însuși” și „dreptul de a interoga martorii”, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că prezența inculpatului este în principiu obligatorie la soluționarea cauzei. Curtea este constantă în a afirma că în cazul procedurii în apel sau în recurs art. 6 din Convenție se aplică cu mai puțină strictețe, admitându-se chiar regularitatea unor asemenea proceduri în care audiența se desfășoară fără prezența celui acuzat (Hotărârea Ekbatani). Se admit excepții de la regula prezenței inculpatului atunci când asigurarea acestei condiții ar conduce la amânarea nejustificată a procedurii, mai ales dacă această situație a fost verificată și constatată și dacă inculpatul are o culpă în absența sa, astfel cum s-a întâmplat și în cauza privind pe petiționarul condamnat D.S. la judecata în recurs (Hotărârea Colozza și Rubinat).

Ca atare, soluția adoptată de instanța internă, în cauză , ar fi în concordanță și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Într-o altă cauză (ICCJ, secția penală, decizia nr. 2684 din 18 mai 2007), persoana condamnată, care a fost prezentă la judecarea cauzei în primă instanță și în apel, lipsind numai la judecarea cauzei în recurs întrucât a plecat în străinătate, nu constituie persoană judecată și condamnată în lipsă, în sensul prevederilor art. 522¹ C. pr. pen. și, prin urmare, nu poate beneficia de aceste prevederi, referitoare la rejudecarea cauzei în caz de extrădare.

Astfel, prin sentința nr. 681 din 28 noiembrie 2006, Tribunalul Cluj, Secția penală, a respins cererea de rejudecare formulată de condamnată C.I.

În considerentele acestei sentințe, instanța a reținut că din actele și lucrările dosarului rezultă că, prin decizia penală nr. 145/A din 2 mai 2001, Curtea de Apel Cluj a luat act de retragerea apelului declarat de inculpata C.I. și a admis apelurile declarate de procuror și de partea civilă, dispunând condamnarea inculpatei la pedeapsa finală de 5 ani închisoare, în detenție, pentru comiterea a două infracțiuni de înșelăciune.

Prin decizia nr. 4341 din 15 octombrie 2002, Curtea Supremă de Justiție a respins, ca nefondat, recursul declarat de inculpată. Ulterior, în baza acestei decizii, s-a emis mandatul de executare a pedepsei, iar inculpata a fost dată în urmărire internațională și depistată în Spania, unde a fost încarcerată la 8 noiembrie 2005 și transferată în arestul IGPR București la 5 octombrie 2006.

Condamnata a formulat cerere de rejudecare, în temeiul art. 522¹ C. pr. pen.

Tribunalul Cluj a reținut că nu sunt îndeplinite condițiile cerute de acest text, întrucât condamnarea s-a dispus de instanța de apel, în fața căreia inculpata s-a prezentat, fiind apărată de un avocat ales.

Prin decizia nr. 33/A din 15 februarie 2007, Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, a respins ca nefondat apelul declarat de condamnată, reținând, de asemenea, că nu sunt incidente în cauză prevederile art. 522¹ C. pr. pen., întrucât condamnată a fost prezentă în fața instanței de apel.

Împotriva acestei decizii, condamnată a declarat recurs, invocând cazul de casare prevăzut în art. 385⁹ al. (1) pct. 18 C. pr. pen. (când s-a comis o eroare gravă de fapt, având drept consecință pronunțarea unei hotărâri greșite de condamnare). Condamnată a mai susținut, între altele, că au fost încălcate prevederile art. 522¹ C. pr. pen.

Recursul este nefondat.

Potrivit art. 522¹ al. (1) C. pr. pen., în cazul în care se cere extrădarea unei persoane judecate și condamnate în lipsă, cauza va putea fi rejudecată de către instanța care a judecat în primă instanță, la cererea condamnatului.

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că în mod legal instanțele au respins cererea de rejudecare a cauzei formulată de condamnată, întrucât aceasta nu a fost condamnată în lipsă, condiție cerută de art. 522¹ C. pr. pen. pentru a se dispune rejudecarea cauzei.

Astfel, inculpata a fost prezentă atât la judecarea cauzei în primă instanță, cât și la judecarea cauzei în instanța de apel, instanța care a dispus condamnarea sa, fiind asistată de un apărător ales.

Absența sa de la judecarea cauzei în recurs s-a datorat plecării inculpatei în străinătate, plecare care nu i-a afectat dreptul la apărare, aceasta fiind reprezentată de un avocat ales.

Nu se poate accepta susținerea condamnatei că este o persoană judecată și condamnată în lipsă, deoarece ea a fost prezentă la judecată (în primă instanță și în apel), iar plecarea sa în străinătate ulterior condamnării în instanța de apel nu are nicio relevanță, condamnată neputând să-și invoce propria culpă în favoarea sa, în cererea de rejudecare a cauzei.

Totodată, în interpretarea corectă a condiției existenței „unei persoane judecate și condamnate în lipsă”, cuprinsă în art. 522¹ C. pr. pen., trebuie avute în vedere și prevederile art. 365 al. (1) C. pr. pen. referitoare la apelul peste termen, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 356/2006, apel care poate fi

declarat de partea care a lipsit atât la **toate** termenele de judecată, cât și la pronunțare.

Constatând că instanțele au interpretat corect prevederile art. 522¹ C. pr. pen., stabilind că recurenta, nefiind judecată și condamnată în lipsă, nu poate beneficia de dispozițiile menționate privind rejudecarea cauzei, precum și că dispozițiile art. 385⁹ al. (1) pct. 18 C. pr. pen. nu sunt incidente în cauză, deoarece instanțele au stabilit corect situația de fapt a condamnatei, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins recursul declarat de aceasta.

Noi apreciem că hotărârile sunt corecte numai în măsura în care a fost respectat dreptul la apărare și, ca o a doua condiție, nu au fost adoptate, în soluție, modificări esențiale, cu elemente care să nu fi fost discutate în contradictoriu.

Pentru comparație, prezentăm în cele ce urmează, câteva fundamente, astfel cum rezultă ele din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului .

AFFAIRE EKBATANI c. SUEDE

Comme la Cour l'a relevé à plusieurs reprises, l'absence de débats publics en deuxième ou troisième degrés peut se justifier par les caractéristiques de la procédure dont il s'agit, pourvu qu'il y ait eu audience publique en première instance. Ainsi, les procédures d'autorisation d'appel, ou consacrées exclusivement à des points de droit et non de fait, peuvent remplir les exigences de l'article 6 (art. 6) même si la cour d'appel ou de cassation n'a pas donné au recourant la faculté de s'exprimer en personne devant elle (voir entre autres l'arrêt Monnell et Morris précité, série A n° 115, p. 22, § 58, pour l'autorisation d'appel, et l'arrêt Sutter du 22 février 1984, série A n° 74, p. 13, § 30, pour la cour de cassation). La raison en est pourtant, dans le second cas, qu'il n'incombe pas à la juridiction concernée d'établir les faits, mais uniquement d'interpréter les règles juridiques litigieuses (§31).

En l'espèce, la cour d'appel avait à connaître des faits comme du droit. Il lui fallait notamment étudier dans son ensemble la question de la culpabilité ou de l'innocence du requérant (paragraphe 20 ci-dessus). Seule restriction à sa compétence: elle ne pouvait aggraver la peine prononcée en première instance.

Toutefois, en appel aussi ladite question figurait au premier plan. Or dans les circonstances de la cause elle ne pouvait bien se résoudre, aux fins d'un procès équitable, sans une appréciation directe des témoignages personnels du requérant - qui prétendait n'avoir pas commis l'acte tenu pour une infraction pénale (paragraphe 15 ci-dessus) - et du plaignant. Le réexamen, par la cour d'appel, de la déclaration de culpabilité que contestait M. Ekbatani aurait donc dû comporter une nouvelle audition intégrale des deux intéressés.

Les limites imposées aux pouvoirs de la cour d'appel par l'interdiction d'une reformatio in pejus ne valaient que pour la peine. Elles ne sauraient entrer en ligne de compte

pour le principal problème qui se trouvait soulevé: la culpabilité du prévenu ou son innocence. Il en va de même de l'accessibilité du dossier au public.

Vu l'ensemble de la procédure devant les juridictions suédoises, le rôle de la cour d'appel et la nature de la question soumise à celle-ci, la Cour conclut à l'absence de toute particularité capable de justifier le refus au requérant d'une audience publique et du droit à être entendu en personne. Il y a donc eu violation de l'article 6 § 1 (art. 6-1)... (COUR (PLÉNIÈRE), AFFAIRE EKBATANI c. SUEDE (Requête n° 10563/83), ARRÊT, 26 mai 1988)

OPINION DISSIDENTE DE M. LE JUGE THÓR VILHJÁLMSOON

[. . .] A mes yeux, l'intérêt de la justice n'exige pas d'interdire aux juridictions de recours de se dispenser d'une nouvelle audition intégrale dans une cause relative à une infraction mineure, même quand il leur incombe de trancher des questions de fait comme de droit. Quant aux circonstances de l'espèce, on ne peut bien apprécier les garanties procédurales dont jouissait le requérant qu'en envisageant la procédure interne dans son ensemble. M'étant livré à pareil examen, j'estime que les juridictions suédoises ont assuré à l'intéressé un procès équitable. Le double fait que le dossier était à tout moment accessible au public et que les règles procédurales pertinentes empêchaient la reformatio in pejus renforce cette conclusion.

Je n'aperçois donc aucune violation de l'article 6 (art. 6) en l'occurrence.

OPINION DISSIDENTE DU JUGE MATSCHER, APPROUVEE PAR MME BINDSCHEDLER-ROBERT ET M. GÖLCUKLÜ, JUGES

[. . .] Le droit suédois met à la disposition du prévenu une possibilité limitée d'appel, ce qui va au-delà des exigences de l'article 6 (art. 6); d'ailleurs, pas même l'article 2 du Protocole n° 7 (P7-2) n'exigerait un double degré de juridiction, s'agissant en l'espèce d'une "infraction mineure".

Observăm că instanța europeană a statuat că absența dezbaterilor publice într-un al doilea sau al treilea grad de jurisdicție se poate justifica prin **caracteristicile procedurii** (dacă a existat o audiență publică într-o primă instanță). Revenind la jurisprudența internă, constatăm numai că aceste principii nu pot fi invocate aici, întrucât suntem în prezența unei proceduri absolut speciale, cu **caracteristici separate, impuse de o reglementare europeană, și nu internă**. Aici nu poate fi vorba de a se aplică/de a invoca convenția cu mai multă sau mai puțină strictețe; odată adoptată, face parte din dreptul intern. Și invers, interesul justiției nu poate dispensa de o judecată deplină **în toate gradele** de jurisdicție, dacă aceasta este prevăzută ca atare în procedura națională (*la cour d'appel avait à connaître des faits comme du droit*).

Cu atât mai puțin trebuia invocată excepția de la regula prezenței inculpatului atunci când asigurarea acestei condiții **ar conduce la amânarea nejustificată a procedurii** (Hotărârea Colozza și Rubinat), repetând că suntem în prezența unei proceduri excepționale. Jurisprudența CEDO nu ajută motivarea hotărârilor interne arătate mai sus.

Concluzionând, putem spune că ne-a făcut plăcere să cităm dispozițiile Codicelui de Procedură Criminală din 11 noiembrie 1919. Dacă acuzatul se dă prins, ori dacă se va aresta mai înainte de stingerea pedepsei prin prescripțiune, deciziunea dată în contumacie și procedurile făcute în contra lui, începând de la ordonanța de închisoare sau de reînfațișare, **vor fi de sine nimicite** și se va proceda în privința lui după formele ordinare.

REZUMAT

Viitoarea reglementare a redeschiderii procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate nu este la adăpost de orice critică, față de cerințele reglementării europene. Ni se pare că noul cod de procedură român nu oferă asigurări care să poată fi apreciate ca suficiente spre a garanta persoanei a cărei extrădare este cerută dreptul la o nouă procedură de judecată care să salvgardeze drepturile la apărare.

ABSTRACT

Future reglementation for reopening the lawsuit in case of the absence of the convicted person is not lacked of any criticism, related to the European legislation requirements. We find it that the new Romanian Procedural Code dos not offer sufficient assurance to guarantee to the person whose extradition is requested the right to a judgement procedure that would protect his rights to defense.